

SỐ 268

KINH PHẬT THUYẾT QUẢNG BÁC NGHIÊM TỊNH BẤT THOÁI CHUYỂN LUÂN

Hán dịch: Đời Lưu Tống, Sa-môn Trí Nghiêm và Bảo Vân, người Lương châu.

QUYỂN 1

Tôi nghe như vậy:

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại tinh xá trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ cùng với một ngàn hai trăm mười vị chúng Đại Tỳ-kheo.

Lúc bấy giờ, vào lúc gần sáng, Đức Thế Tôn nhập Chánh định Vô cấu quang, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi Pháp vương tử nhập Chánh định Biến chiếu, còn Đại Bồ-tát Di-lặc thì nhập Chánh định Biến cự. Lúc này Tôn giả Xá-lợi-phất vào lúc gần sáng khi tướng sáng đã xuất hiện, nường vào thần lực Phật, Tôn giả ra khỏi phòng mình và đi đến phòng của Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi. Vừa định bước vào phòng thì chợt thấy đằng xa nơi tinh xá của Phật có đến mười ngàn đóa hoa sen liên tiếp nhau bay vòng quanh tinh xá, lại nghe tiếng âm nhạc ca ngợi. Các đóa hoa sen đó đều phát ra ánh sáng rực rỡ chiếu khắp khu Kỳ hoàn và nước Xá-vệ cho đến khắp tam thiên đại thiên thế giới.

Khi ấy, Tôn giả Xá-lợi-phất lại chẳng thấy phòng của Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, mà thấy mình đang đứng trước mặt Bồ-tát, còn Bồ-tát thì ngồi kiết già nhập định, nên Tôn giả liền búng ngón tay báo cho biết nhưng Bồ-tát vẫn an nhiên, lại cất tiếng gọi lớn mà Bồ-tát cũng chẳng hề lay động. Bấy giờ, Tôn giả Xá-lợi-phất thấy thần lực như thế của Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, tự thấy thân mình đang ở trên biển lớn, từ chỗ này Tôn giả muốn dùng năng lực thần túc nường hư không trở về phòng mình nhưng không được, nên Tôn giả liền ngồi kiết già trước mặt Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, nhất tâm chiêm ngưỡng Bồ-tát, mắt không hề chớp.

Lúc này, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi cùng Tôn giả Xá-lợi-phất đi về phương Đông, trải qua hàng hà sa thế giới đến một cõi Phật tên là Thuyết bất thoái chuyển âm thanh, Đức Phật ở cõi ấy hiệu là Hoa Quang Khai Phu Biến Thân Như Lai, cả hai vị đều thấy từ tất cả lỗ chân lông trên thân Đức Phật ấy đều mọc ra hoa sen, rồi số hoa sen đó đầy khắp cả một vùng rộng đến một muôn do-tuần, đều phát ra ánh sáng chiếu khắp cả tam thiên đại thiên thế giới. Mỗi hoa ấy nở ra hàng trăm ngàn cánh, gốc bằng kim cương, cọng bằng lưới ánh sáng, tua bằng mã não A-mâu-trà, đài bằng chất báu Diêm-phù-na-đề trên đài hoa có vị Bồ-tát ngồi, không còn thoái chuyển trên đường tiến đến quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, được pháp Tổng trì, đủ năm thần thông, các pháp nhãn,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thân trang nghiêm bằng ba mươi hai tướng, thân màu vàng ròng.

Bấy giờ, từ nơi rốn của Đức Như Lai Hoa Quang Khai Phu Biến Thân mọc ra một hoa sen với màu sắc và ánh sáng thanh tịnh trang nghiêm, có trăm ngàn cánh, gốc bằng kim cương, cọng bằng lưu ly xanh, tua bằng lưới báu Nhân-đà-la, đài bằng Chiên-đàn bảo vương Ưu-lặc-ca-sa-la. Hoa ấy tươi sáng thanh tịnh không chút bụi bặm, chưa có người ngồi. Bấy giờ Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi bèn bước lên đài hoa ngồi kiết già, tức thì Bồ-tát và đài hoa ấy vụt biến cao vút tận hư không, cho đến tầng trời Hữu đảnh rồi trở lại chỗ Phật đi nhiễu bên phải ba vòng, cung kính đảnh lễ, trở lại ngồi trên tòa sen, nhất tâm chấp tay chiêm ngưỡng Đức Thế Tôn.

Bấy giờ, Đức Như Lai Hoa Quang Khai Phu Biến Thân hỏi Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Nhân giả từ cõi nào đến đây?

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi bạch Phật:

–Con từ thế giới Ta-bà đến đây.

Khi ấy, hai vị Đại Bồ-tát theo hầu Đức Như Lai, là Mỹ Âm và Diệu Âm, đều là bậc không còn thoái chuyển trên đường tiến đến quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, từ hoa sen bước xuống, sửa sang lại y phục, gói phải quỳ sát đất, nhất tâm chấp tay bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Thế giới Ta-bà ấy cách cõi này bao xa?

Đức Như Lai đáp:

–Này hai vị thiện nam! Thế giới Ta-bà ấy ở phía Tây cõi này, cách đây với hằng hà sa số cõi Phật, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi từ thế giới đó đến đây.

Hai vị Bồ-tát lại hỏi:

–Ở thế giới Ta-bà đó, Đức Phật hiện đang nói pháp danh hiệu là gì?

Đức Phật nói:

–Đức Phật ở đấy hiệu là Thích-ca Mâu-ni, hiện giờ đang nói pháp.

Lại hỏi:

–Đức Phật, Thế Tôn ấy hiện đang nói pháp gì?

Đức Phật dạy:

–Phật Thích-ca Mâu-ni đang nói pháp ba thừa.

Hai vị Bồ-tát lại bạch Phật:

–Thế nào gọi là ba thừa?

Đức Phật nói:

–Ba thừa là Thanh văn thừa, Bích-chi-phật thừa và Phật thừa.

Hai vị Bồ-tát hỏi tiếp:

–Các Đức Phật nói pháp đều không bình đẳng chăng?

Đức Thế Tôn dạy:

–Các Đức Phật nói pháp đều bình đẳng.

Lại hỏi:

–Thế nào gọi là bình đẳng?

Đức Phật nói:

–Tất cả các Đức Phật đều nói về pháp Quảng bác nghiêm tịnh bất thoái chuyển luân, vì thế nên gọi là bình đẳng.

Hai vị Bồ-tát lại hỏi:

–Vì sao Đức Phật Thích-ca lại nói pháp ba thừa?

Đức Phật dạy:

–Vì chúng sinh ở thế giới ấy tâm ưa thích pháp nhỏ, không kham nổi các pháp Đại thừa nên các Đức Phật Như Lai phải dùng năng lực phương tiện mà nói pháp ba thừa. Đức Phật Thích-Ca thị hiện ở cõi đời năm trước, vì chúng sinh ở cõi ấy không có khả năng tiếp nhận thẳng pháp Đại thừa cho nên Phật phải dùng phương tiện lần lượt nói ba thừa.

Hai vị Bồ-tát hỏi Phật:

–Đức Thích-ca Mâu-ni ở thế giới Ta-bà ấy nói pháp độ sinh hẳn là rất khó khăn?

Đức Phật nói:

–Đúng như vậy! Đức Phật đó nói pháp thật rất là khó khăn.

Lúc này hai vị Bồ-tát lại hỏi:

–Hiện nay chúng con được lợi ích lớn lao vì đã không sinh vào cõi Ta-bà ấy.

Đức Phật nói:

–Này hai vị thiện nam! Chớ nên nói như vậy, phải mau sám hối lỗi lầm của mình.

Hai vị Bồ-tát bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Chúng con nghe ở thế giới ấy công việc nói pháp độ sinh rất khó khăn, cho nên đã không hề có một ý niệm ưa thích sinh về cõi đó. Vì sao Đức Thế Tôn dạy là phải mau sám hối lỗi lầm?

Đức Phật giảng:

–Các vị phải mau xả bỏ lời nói vừa rồi và phải nên sám hối lỗi lầm của mình. Vì sao? Vì nếu ở thế giới này, vun trồng các căn lành trong hai mươi ức trăm ngàn na-do-tha kiếp không bằng ở thế giới Ta-bà chỉ trong khoảng một bữa ăn. Vậy mà Đức Phật ở đây đã giảng nói các pháp Ba-la-mật, giáo hóa từng chúng sinh khiến họ thọ ba quy y, giữ gìn năm giới, xa lìa tâm Thanh văn, sự hành hóa của Bồ-tát ở cõi đó rất khó khăn. Huống chi là xuất gia trong chánh pháp, phát tâm Bồ-tát, đem lại lợi lạc lớn cho chúng sinh. Cho nên công việc hành hóa của Bồ-tát như thế rõ ràng là bội phần khó khăn, công đức đó thật là vô lượng. Vì sao? Vì ở thế giới Ta-bà ấy vốn đầy đầy những thứ nhơ xấu.

Hai vị Bồ-tát bạch Phật:

–Thế giới Ta-bà đó có những thứ nhơ xấu gì?

Phật bảo hai vị Bồ-tát Mỹ Âm và Diệu Âm:

–Về những việc nhơ xấu ở thế giới Ta-bà, dù ta dùng thần khẩu mà nói ra thì cho đến hết tuổi thọ của hai vị cũng không thể hết. Vì sao? Vì chúng sinh ở thế giới ấy phiền não rất sâu dày, thường tham dục, giận dữ, ngu si lại có vô lượng, vô biên các pháp bất thiện, ta dùng trí tuệ Phật thì mới có thể biết được.

Lúc này, hai vị Bồ-tát Mỹ Âm, Diệu Âm liền khen ngợi ba lần:

–Lành thay, lành thay, Đức Phật Thích-ca Mâu-ni! Lành thay, lành thay, Đức Thích-ca Sư tử! Lành thay, lành thay, Đức Thích-ca Tiên Vương!

Khen ngợi xong, hai vị Bồ-tát đều nhất tâm chấp tay, sám hối những ý nghĩ sai lầm vừa rồi của mình:

–Chúng con hoặc gây ra tham dục, tức giận, ngu si, vô lượng, vô biên các pháp bất thiện, hoặc từng phát tâm cầu quả Thanh văn, Bích-chi-phật... nay đều xin sám hối. Chúng con muốn đem tâm thanh tịnh trong sáng cầu tâm trí tuệ Phật, thuận theo tâm giải thoát, nhằm đạt đến trí tuệ giác ngộ như Phật, nhằm giáo hóa tất cả chúng sinh. Dùng tâm thích ứng không đâm căn lành, cầm hoa bảy báu, các hoa ấy đều phát ra trăm ngàn màu sắc và ánh sáng, lại có trăm ngàn cánh, gốc bằng kim cương, tua bằng lưới

báu Nhân-đà-la, đài bằng Chiên-đàn bảo vương ưu-lặc-ca-sa, cọng bằng tất cả các thứ vật báu quý giá nhất, hoa này màu sắc tươi sáng, không chút bụi bặm, chẳng thể dùng nhãn thức để biết, không thể dùng tay để tiếp xúc, giống như quả báu huyền hóa, từ chánh định chánh quán sinh ra, ở trong hư không, từ xa tung rải trên Phật Thích-ca Mâu-ni, số lượng hoa tung rải trong hư không đó đều biến thành vô số các tràng hoa, mây hoa, lọng hoa, vô số những châu báu lụa là kết thành râu chuỗi, thành đám mây, thành những dù lọng, để cúng dường Đức Phật Thích-ca Mâu-ni. Lại còn dùng tràng hoa trăm ngàn màu, hương bột, hương xoa, hương chiên-đàn bột, cũng từ xa tung rải cúng dường Đức Phật Thích-ca Mâu-ni.

Hai vị Bồ-tát ngay tại chỗ ấy năm vóc gieo sát đất, đánh lễ dưới chân Đức Phật Thích-ca Mâu-ni và cùng bạch:

–Nam-mô Thích-ca Mâu-ni Phật, cùng các vị Đại Bồ-tát ở thế giới Ta-bà, những bậc đã phát tâm đại trang nghiêm, thành tựu năng lực đại tinh tấn lớn lao theo đúng con đường của các bậc tiền bối, có khả năng giữ gìn chánh pháp, có oai lực lớn, có khả năng làm lợi ích cho tất cả chúng sinh, giúp họ được thông tỏ, mong cầu Nhất thừa, có thể bảo vệ thành trì Phật pháp ba đời, khiến cho hạt giống Phật được gieo trồng khắp thế giới Ta-bà.

Hai vị Bồ-tát lại nói tiếp:

–Bây giờ, chúng con phải đến thế giới ấy để ra mắt Đức Thích-ca Mâu-ni, các vị Đại Bồ-tát và các chúng sinh.

Bấy giờ, Đức Như Lai Hoa Quang Khai Phu Biến Thân nghe hai vị Bồ-tát nói như thế, nhận biết rõ tâm thành của họ, cũng là nhằm để mở mang Phật pháp nên bảo hai vị:

–Này hai vị thiện nam! Các vị muốn đến thế giới Ta-bà ra mắt Phật Thích-ca Mâu-ni, các vị Bồ-tát và các chúng sinh ở đây thì phải sinh tâm tôn trọng, tâm thương xót, tâm làm lợi ích. Vì sao? Vì các vị Bồ-tát ở thế giới đó đối với các pháp sâu xa không hề sợ sệt, cũng không bài bác, lại có thể kính thờ, tu tập đúng theo giới luật và giáo pháp của các Đức Phật trong ba đời, luôn đem tâm không vướng mắc mà vun trồng các căn lành, thực hiện trọn vẹn các pháp Ba-la-mật mà chẳng cầu quả báo. Các vị Đại Bồ-tát ấy, do bản nguyện của mình nên đã được sinh về cõi Phật đó, là nhằm để giữ gìn thành trì Phật pháp, cũng là nhằm để được học hỏi đầy đủ tất cả các pháp Phật. Giờ đây hai vị có muốn đến thế giới ấy không?

Hai vị Bồ-tát bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Chúng con nương theo thần lực của Phật và uy thế của các Đức Phật trong ba đời giúp sức cho chúng con được đến thế giới ấy.

Bấy giờ, Đức Như Lai Hoa Quang Khai Phu Biến Thân bảo hai vị Bồ-tát Mỹ Âm và Diệu Âm:

–Hôm nay hai vị muốn đến cõi Phật ấy thì sẽ cùng đi với Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi Pháp vương tử. Thiện nam ấy sẽ cùng đi với hai vị.

Hai vị Bồ-tát Mỹ Âm và Diệu Âm cùng thưa với Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Hôm nay chúng tôi nhờ uy lực của Nhân giả để đến thế giới Ta-bà ra mắt Đức Thích-ca Như Lai, các vị Bồ-tát và chúng sinh ở đây.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói:

–Thưa hai vị thiện nam! Hôm nay tôi muốn đến khắp các thế giới trong mười phương, là nhằm để cúng dường, cung kính, tôn trọng, khen ngợi, lễ bái các Đức Phật,

cũng là nhằm giúp cho tất cả chúng sinh đạt đến giác ngộ, được trí tuệ Phật.

Hai vị Bồ-tát thưa:

–Hôm nay chúng tôi cùng với Nhân giả đến khắp các thế giới trong mười phương để được cúng dường, cung kính, tôn trọng, khen ngợi, lễ bái các Đức Phật, xin Nhân giả giúp tất cả chúng sinh lãnh hội được trí tuệ Phật, chúng tôi cũng học hỏi theo.

Bấy giờ, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi đánh lễ Đức Như Lai Hoa Quang Khai Phu Biến Thân, đi nhiều theo bên phải Phật ba vòng, tôn trọng cung kính, cùng hai vị Bồ-tát Mỹ Âm, Diệu Âm và Tôn giả Xá-lợi-phất, nhận lãnh những lời chỉ giáo của Phật, nhất tâm chiêm ngưỡng tôn nhan của Phật rồi dần lui bước, lại rải các thứ hoa như huyễn lên chỗ Phật, dùng các tràng hoa, cờ phướn dù lọng, cùng nhiều loại hương xoa, hương bột, đều là từ năng lực oai thần của các Đức Phật trước, sinh tâm vui mừng hớn hờ, đem các thứ ấy cúng dường Phật, cúng dường pháp, giúp cho chúng sinh đạt đến giải thoát. Cúng dường Phật xong chỉ trong khoảnh khắc, các vị đã biến khỏi cõi Phật ấy và tiếp tục đi về phương Đông, lần lượt đi qua hàng hà sa các cõi sa Phật, nhận thấy các Đức Phật thấy đều nói về pháp Quảng bác nghiêm tịnh bất thoái chuyển luân.

Thế giới các Đức Phật ấy không có người nữ, cũng không có người tu theo các thừa Thanh văn, Duyên giác, thế giới trang nghiêm đều như ở cõi Phật Hoa Quang Khai Phu Biến Thân Như Lai. Các Bồ-tát trang nghiêm đầy khắp cõi nước ấy cũng giống như vậy. Chư Phật ở các cõi ấy từ nơi rốn cũng đều hiện ra một hoa sen lớn và Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi ngồi trên đài hoa đó, cung kính cúng dường, hiện các thần biến cũng đều như trên.

Các phương Nam, phương Tây, phương Bắc, tứ duy và hai phương trên dưới, cũng giống như thế, mỗi phương có hàng hà sa các Đức Phật Như Lai, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi đều hiện ra trước các Đức Phật ấy. Các Đức Phật ấy đều nói về pháp Quảng bác nghiêm tịnh bất thoái chuyển luân, cũng sai các vị Đại Bồ-tát thị giả, các Bồ-tát này bước xuống đài hoa sen, nhất tâm niệm Phật, chắp tay cung kính, thưa hỏi Đức Phật ấy thế nào gọi là ba thừa, cũng muốn nhờ vào năng lực oai thần của Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi để đến thế giới Ta-bà ra mắt Đức Phật Thích-ca Mâu-ni cùng nghe nhận giáo pháp. Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi thấy đều an ủi, khuyến khích các vị Đại Bồ-tát trong các thế giới ở mười phương là sẽ cùng đi với mình đến thế giới Ta-bà để ra mắt Phật Thích-ca Mâu-ni.

Trong khoảng thời gian đó thì ở cõi Diêm-phù-đề của thế giới Ta-bà này trời vẫn còn nửa đêm chưa sáng.

Khi ấy, Tôn giả A-nan nhìn thấy ánh sáng từ bên ngoài theo khe hở của cửa lớn chiếu vào phòng mình, liền rời khỏi giường nằm đứng dậy bước ra khỏi phòng, thấy có ánh sáng chiếu khắp cả khu Kỳ hoàn, mà mặt trời vẫn chưa mọc, lại thấy khu Kỳ hoàn này đập ập những nước, nước trong veo yên lặng như tờ không chút xao động, mà phòng ốc cây cối chẳng thấy đâu cả. Tôn giả A-nan liền nghĩ: “Chắc hẳn hôm nay Đức Thế Tôn sẽ nói các pháp chưa từng có nên mới hiện ra điềm lành này.”

Thế rồi Tôn giả A-nan giở chân bước vào trong nước, nhưng chân không bị chìm cũng chẳng bị ướt, tâm sinh vui mừng liền đi đến tinh xá của Phật, thấy có cả vạn đóa hoa sen đang bay vòng quanh tinh xá Phật, lại nghe có tiếng âm nhạc khen ngợi. Các hoa sen đó phát ra ánh sáng, chiếu khắp cả khu Kỳ hoàn và khắp nước Xá-vệ, cho đến tam thiên đại thiên thế giới. Nhờ oai thần Phật khiến cho Tôn giả A-nan sinh tâm vui mừng hớn hờ, gối phải quỳ sát đất, nhất tâm chắp tay đánh lễ Thế Tôn, trong khoảng thời gian đó trời đã sáng hẳn. Bấy giờ, trong những đóa hoa sen bay quanh tinh xá Phật

bồng có một hoa sen bay đến trụ giữa rừng Kỳ-đà. Tôn giả A-nan thấy sự việc ấy liền nghĩ: “Bấy giờ, ta phải đến lo sửa soạn pháp tòa cho Đức Thế Tôn. Vì sao? Vì nay có điềm lành như thế thì chắc chắn là Đức Thế Tôn sẽ nói pháp Đại thừa.”

Công việc sửa soạn pháp tòa của Tôn giả vừa xong, tức thì mặt đất rung chuyển sáu cách, cho đến hàng hà sa thế giới trong mười phương cũng đều rung chuyển đủ sáu cách: rung động, phát khởi, vang động, lay chuyển, vọt lên và gào thét. Rồi thì trời tuôn xuống như mưa các loại hoa Mạn-đà-la, Ba-đầu-ma, Câu-vật-đầu, Phân-đà-lợi, các thứ hoa ấy tung rải đầy khắp tam thiên đại thiên thế giới. Các cây có hoa trái tự nhiên xuất hiện. Lúc đó, các vị Tỳ-kheo muốn ra khỏi khu vực mình ở như không thể được vì trông thấy cả khu Kỳ hoàn đầy những nước là nước, nước rất trong xanh không chút xao động, vẫn đục. Các phòng ốc, cây cối không thấy đâu cả chỉ thấy ánh sáng chiếu khắp khu Kỳ hoàn. Vì thế họ tụ lại nơi cửa phòng cùng bàn tán với nhau: “Hôm nay hiện ra điềm lành này, chắc là Đức Thế Tôn sẽ nói pháp Đại thừa.”

Bấy giờ, Đức Thế Tôn xuất định, ra khỏi tinh xá, lên ngồi trên pháp tòa. Cùng lúc đó, Đức Thích-ca Mâu-ni và các Đức Phật trong mười phương cùng phát ra những lưới ánh sáng rực rỡ với trăm ngàn màu sắc soi sáng chánh pháp, nhằm khiến cho các chúng sinh khởi tâm ưa thích.

Lúc này, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi cùng hai vị Bồ-tát Mỹ Âm và Diệu Âm đi khắp các cõi Phật, đến nơi nào Bồ-tát cũng đều lễ bái cúng dường các Đức Phật, tôn kính khen ngợi. Vì tất cả chúng sinh, vì đạt được trí tuệ Phật, vì giúp chúng sinh để họ nhận lấy sự giáo hóa, nên Bồ-tát đã hiện những việc thần biến không thể suy nghĩ bàn luận tùy theo sự ưa thích của họ mà nói pháp. Bấy giờ, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi Pháp vương tử biết Đức Phật Thích-ca Mâu-ni đã an tọa trên pháp tòa, liền cùng các vị Đại Bồ-tát từ dưới đất hiện lên, đứng trước Đức Phật, cùng với vô lượng a-tăng-kỳ số trăm ngàn muôn ức na-do-tha các vị Đại Bồ-tát đi nhiều quanh Đức Phật Thích-ca Mâu-ni đến trăm ngàn vòng rồi cầm các hoa có trăm ngàn muôn ức màu sắc, các hoa ấy có trăm ngàn muôn cánh nhiều chẳng thể suy nghĩ bàn luận, đều sinh tâm vui mừng hơn hở, tung rải lên chỗ Phật để cúng dường. Các hoa tung rải ấy đầy khắp cả tam thiên đại thiên thế giới, các vị Bồ-tát lại dùng hương Chiên-đàn bột Ưu-lặc-ca-sa-la rải lên chỗ Phật, lại rải các thứ hoa hương.

Các thứ hoa hương ấy cũng có trăm ngàn màu sắc, thường thoảng ra hương thơm Trì giới, hương thơm Nhẫn nhục, hương thơm Tinh tấn, hương thơm Thiền định, hương thơm Trí tuệ; hương thơm trí phương tiện, hương thơm thần thông, hương thơm sáu pháp Ba-la-mật, hương thơm không chấp trước, hương thơm của các đạo phẩm phương tiện. Các thứ hương chiên-đàn ấy có công năng làm cho vui mừng hơn hở, ánh sáng của các thứ hương ấy đều được sự giữ gìn do thần lực của các Đức Phật trong mười phương, vì cúng dường Đức Phật Thích-ca Mâu-ni. Vì thế các vị Đại Bồ-tát đều phát khởi sự Tinh tấn lớn lao, tinh tấn mạnh mẽ, sự tinh tấn vượt hơn mọi thứ, sự Tinh tấn vững chắc, sự tinh tấn không gì có thể sánh được, tất cả để cúng dường Đức Phật Thích-ca Mâu-ni.

Bấy giờ, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi cùng các vị Đại Bồ-tát muốn tăng thêm vẻ trang nghiêm cho cõi này, nên đã tạo ra những cây báu Ma-ni hình tám cạnh, lại có các thứ cây báu trang nghiêm, cùng với những lọng báu, cờ phướn và các lưới linh để trang sức, biến khắp mặt đất thành báu ma-ni, trên mặt đất ấy có tạo ra những tòa gác nguy nga với những cửa lớn, cửa sổ, lan can, tường vách đều làm bằng những loại châu báu. Rồi nào sông suối, ao hồ lớn nhỏ với các loại hoa: Ưu-bát-la, Ba-đầu-ma, Phân-đà-lợi, báu

Ma-ni. Nước cam lộ đầy ngập trong đó, nước ấy có tám mùi vị tuôn chảy. Lại có vô số loài chim bay đến tụ tập trên cây.

Các vị Đại Bồ-tát tạo ra các sự biến hóa ấy nhằm giúp cho chúng sinh khởi tâm vui mừng, vì chứng được trí Phật, phát tâm nhẫn nhục chịu đựng, phát tâm Bồ-đề, hóa hiện vô lượng thân biến như thế là nhờ vào năng lực của các Đức Phật, cũng là thần lực của Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi Pháp vương tử, cũng là năng lực bản nguyện của Đức Phật Thích-ca Mâu-ni.

Bấy giờ, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi cùng các vị Đại Bồ-tát làm việc thần biến ấy xong, liền đứng trước Đức Như Lai.

Khi ấy, Đức Thế Tôn phát ra ánh sáng từ pháp sinh, chiếu khắp thân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi và các vị Đại Bồ-tát khiến hai vị này ngồi, Đức Phật liền mỉm cười, từ thân hiện ra hoa sen, hoa ấy có trăm ngàn màu sắc, phát ra vô lượng trăm ngàn không thể nghĩ bàn ánh sáng, gốc là kim cương, nhụy là báu Nhân-đà-la, đài bằng Chiên-đàn bảo vương Ưu-lạc-ca-sa-la và ở trên hư không các vị Đại Bồ-tát đều ngồi kiết già trên hoa sen ấy.

Đức Phật Thích-ca Mâu-ni từ nơi rốn phát ra một luồng ánh sáng rực rỡ gọi là Chiếu chữ chúng sinh tối thắng kim cương vương. Trong luồng ánh sáng đó có một ức na-do-tha hoa sen, các hoa sen này cũng phát ra ngàn ấy màu sắc vắng lặng vô lượng, vô biên, còn hơn ánh sáng mặt trời, mùi thơm thanh tịnh, tinh khiết chiếu khắp mười phương. Trong mỗi đóa hoa tự nhiên biến thành một màn hoa nhiệm mầu, được các Đức Phật giữ gìn, từ pháp tánh sinh ra, an ổn vắng lặng, thuận theo cửa giải thoát là không, vô tướng, vô tác, tương ứng với không sinh, không diệt, vượt qua ba cõi, mắt thấy bình đẳng, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi an tọa trên màn hoa, thân tướng hiện rõ, nhất tâm chấp tay chánh niệm quán tưởng Phật, cái gọi là Phật có khả năng thông đạt tất cả các pháp, có khả năng sinh ra pháp chánh định Kim cương, chánh định thấy tất cả pháp không thật có. Bấy giờ, Đức Thế Tôn biết các vị Đại Bồ-tát theo hầu Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi và các Đức Phật trong mười phương ưa thích, mong cầu chánh pháp, chuyên hướng Nhất thừa, đối với các Đức Phật đời quá khứ đã vun trồng các căn lành, được Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi che chở nên tâm không yếu đuối, siêng tu tinh tấn, cầu được giác ngộ như Phật, tất cả các vị Bồ-tát đều ngồi xong.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn bảo A-nan:

–Ông hãy đi khắp rừng Kỳ-đà, báo cho các Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di để họ nhóm họp nghe pháp.

Tôn giả A-nan nghe lời Phật dạy bèn đến phòng các Tỳ-kheo thông báo:

–Thưa các Đại đức! Hôm nay Đức Thế Tôn bảo các Đại đức nhóm họp nghe pháp.

Các vị Tỳ-kheo thưa:

–Thưa Đại đức A-nan! Chúng tôi trước đã thấy điềm lành ấy nhưng không thể đi đến đạo tràng được.

Ngài A-nan hỏi:

–Việc gì mà các Đại đức không đến được.

Các Tỳ-kheo đáp:

–Chúng tôi thấy khắp rừng Kỳ-đà đầy ắp những nước, nước thật trong trẻo, không chút xao động vẩn đục, ánh sáng rực rỡ chiếu khắp, phòng ốc cây cối thì hoàn toàn chẳng thấy. Do vậy mà chẳng thể đi đến đạo tràng được.

Tôn giả A-nan nghe nói thế liền trở lại chỗ Phật, thưa rõ mọi việc với Đức Thế

Tôn.

Phật bảo A-nan:

–Các Tỳ-kheo ấy, ở nơi không có nước mà tưởng là có nước, chẳng những ở nơi không có nước tưởng là có nước mà còn đối với chẳng phải sắc mà tưởng là có sắc, chẳng phải thọ, tưởng, hành, thức mà tưởng là có thọ, tưởng, hành, thức, chẳng phải là tin tưởng vững chắc mà tưởng là tin tưởng vững chắc, chẳng phải là pháp vững chắc mà tưởng là pháp vững chắc, chưa vào hàng tám bậc tưởng là đã vào hàng tám bậc, chưa chứng được bốn quả Tu-đà-hoàn, Tư-đà-hàm, A-na-hàm, A-la-hán mà tưởng mình đã chứng được, chưa đạt được các thừa Thanh văn, Bích-chi-phật mà đã tưởng là đạt được... Nay A-nan! Ông hãy đến báo lại cho các vị Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di biết để đến nhóm họp nghe pháp, vì đây là pháp mà các vị chưa từng được nghe.

Tôn giả A-nan vâng lời Phật, lại đến chỗ các vị Tỳ-kheo thông báo:

–Thưa các Đại đức! Đức Thế Tôn dạy các vị hãy nhóm họp nghe pháp.

Âm thanh ấy vang khắp cả nước Xá-vệ khiến các vị Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di đều nghe âm thanh ấy. Lúc này, Tôn giả A-nan biết bốn bộ chúng nghe lời mình thông báo rồi, bèn trở về chỗ Phật bạch Phật là mình đã hoàn tất công việc được giao.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn bảo Tôn giả Đại Mục-kiền-liên:

–Tôn giả hãy đi khắp tam thiên đại thiên thế giới, thông báo cho các vị Đại Bồ-tát là những vị phát tâm đại trang nghiêm và các vị Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, tám bộ chúng Trời, Rồng, Da-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, Nhân phi nhân là những vị kính tin Phật, Pháp, Tăng từ lâu đã gieo trồng các căn lành, tất cả hãy nhóm họp tại rừng Kỳ-đà để nghe nhận chánh pháp. Pháp này là pháp từ trước tới nay các vị chưa từng được nghe, Trời, Người, A-tu-la và các thế gian khác không thể chuyển được. Chỉ có các vị Đại Bồ-tát, đối với các Đức Phật quá khứ từ lâu đã vun trồng các căn lành: ưa thích mong cầu Đại thừa, Tối thắng thừa, Đệ nhất thừa, Vô thượng thừa, Vô đẳng đẳng thừa, phát tâm cầu cảnh giới trang nghiêm lớn lao, siêng năng thực hành pháp này thì mới có thể chuyển được.

Tôn giả Đại Mục-kiền-liên vâng lời Phật dạy, liền biến mất trước Phật, chỉ trong khoảnh khắc đã đi khắp tam thiên đại thiên thế giới thông báo cho các vị Đại Bồ-tát, bốn chúng đệ tử cùng tám bộ chúng Trời, Rồng, Dạ-xoa... những vị đã từng kính tin Tam bảo, từ lâu đã vun trồng các căn lành:

–Đức Thế Tôn dạy các vị hãy đến nhóm họp nghe pháp.

Bấy giờ, Tôn giả Mục-kiền-liên nương uy lực Phật và thần túc của mình trở về chỗ Phật, bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Các vị đến nghe pháp đã nhóm họp đầy đủ.

Bấy giờ, bốn chúng đã nhóm họp đông đủ, chiếm một khoảng rộng lớn đến một ngàn do-tuần, trên hư không, các vị trời và các chúng sinh khác trụ trong hư không cũng chiếm một khoảng rộng đến năm ngàn do-tuần.

Bấy giờ, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi Pháp vương tử bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Hiện giờ bốn chúng đã nhóm họp đông đủ, nhất tâm chấp tay đánh lễ Đức Như Lai, cung kính cúng dường, nhưng vì oai đức của Thế Tôn nên chưa dám ngồi, vậy cúi mong Thế Tôn từ bi thương xót cho bốn chúng được ngồi.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn vui vẻ mỉm cười. Lúc ấy, có vô số hoa sen màu vàng Diêm-phù-na-đề từ dưới đất vọt hiện lên, mỗi đóa hoa có tới trăm ngàn cánh, gốc bằng chất

báu Thị-lợi-ca, nhụy là báu Nhân-đà-la-ni, đài bằng trân châu đỏ, cọng bằng bảy thứ báu, lớn như bánh xe, các vị đến nhóm họp ở trước Phật đều ngồi hoa sen ấy. Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi và các vị Đại Bồ-tát từ các phương khác nhóm họp đến cũng đều ngồi trên hoa sen đó. Tất cả các vị Bồ-tát tự trang nghiêm thân sắc vàng ròng của mình, bằng ba mươi hai tướng, đều nhập các Tam-muội, thân phát ánh sáng.

Bấy giờ, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi và các vị Đại Bồ-tát, bốn chúng đến nhóm họp và ngồi trên các đài hoa sen, đều cúi mình cung kính, nhất tâm chấp tay chiêm ngưỡng Đức Thế Tôn.

Lúc này, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Hiện giờ bốn chúng này và các vị trời trên hư không đều đã ngồi xong. Kính mong Đức Như Lai Đẳng Chánh Giác nói rộng về pháp Quảng bác nghiêm tịnh bất thoái chuyển luân. Hiện giờ trong chúng hội Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di cùng trăm ngàn các vị trời đều nghĩ rằng mình đã chứng quả Tu-đà-hoàn, Tư-đà-hàm, A-na-hàm, A-la-hán, tưởng mình đã được thừa Thanh văn, thừa Bích-chi-phật.

Cúi mong Thế Tôn hãy giúp cho bốn chúng ở đây dứt bỏ các ý tưởng ấy, đồng thời do nhân duyên nào mà Thế Tôn đã nói về các quả, các thừa ấy.

Đức Phật im lặng không trả lời.

Bấy giờ, Tôn giả Xá-lợi-phất bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Vào lúc cuối đêm, khi tướng sáng xuất hiện, con từ phòng mình đi đến phòng Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, lúc sắp sửa bước vào phòng thì chợt thấy từ xa bên cạnh tinh xá Phật có mười ngàn đóa hoa sen bay vòng quanh tinh xá, lại nghe có tiếng âm nhạc ca tụng. Các hoa sen ấy đều phát ra ánh sáng rực rỡ chiếu khắp rừng Kỳ-đà và nước Xá-vệ, cho đến cả tam thiên đại thiên thế giới. Những hình ảnh như vậy là điềm lành báo trước việc gì?

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Đó là điềm lành báo trước việc Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi khuyến thỉnh ta nói pháp.

Tôn giả A-nan bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn vào lúc cuối đêm, con thấy ánh sáng từ bên ngoài theo khe hở của cửa lớn chiếu vào phòng nên rời khỏi giường đi ra ngoài thì thấy ánh sáng rực rỡ chiếu khắp rừng Kỳ-đà giống như mặt trời đã mọc, lại thấy cả rừng Kỳ-đà đầy ắp nước, nước rất trong trẻo không chút vẩn đục, phòng ốc cây cối đều biến mất, những hình ảnh như vậy là điềm lành báo trước việc gì?

Đức Phật đáp:

–Đó là điềm lành báo trước việc Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi sẽ khuyến thỉnh ta giảng nói về pháp Quảng bác nghiêm tịnh bất thoái chuyển luân.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn liền vì Tôn giả A-nan mà nói kệ:

*Phật thừa không gì hơn
Thanh tịnh không như uest
Văn-thù bậc không sợ
Nay hỏi việc như vậy.
Thừa ấy không phân biệt
Vô lậu, không đũa bõn
Văn-thù bậc không sợ
Nay hỏi việc như vậy.
Thừa đó không thật có*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Rốt ráo chẳng chỗ sinh
Chỗ ấy không đáng dấm
Nay Văn-thù đã hỏi
Việc ấy không hề nói
Xuất sinh ra các quả
Chư Phật dắt dẫn đời
Nói lời mềm mỏng này.
Bồ-đề không âm thanh
Cũng không tướng đến đi
Văn-thù bậc không sợ
Nay hỏi việc như vậy
Tuy nói các âm thanh
Tánh nó chẳng thật có
Pháp do Văn-thù hỏi
Không âm thanh, tên gọi
Âm thanh như gió thoảng
Không tánh, chẳng chỗ trụ
Pháp do Văn-thù hỏi
Xa lìa các âm thanh
A-nan hãy lắng nghe
Pháp do Văn-thù hỏi
Các Phật nêu mật ngữ
Giảng nói Bồ-đề không
Pháp Bồ-đề các Phật
Tướng thấy đều vắng lặng
Không có các nơi chốn
Cũng chẳng có chỗ trụ
Bồ-đề như hư không
Chẳng sinh cũng không diệt
Cũng không tướng đến đi
Chỉ Phật hiển bày được
Giống như trong hư không
Không có các tướng mạo
Nay Văn-thù hỏi đó
Pháp Bồ-đề nhiệm mầu
Các Phật trong ba đời
Đều nói Bồ-đề này
Chẳng phải pháp thấy được
Cũng chẳng có người thấy
Tánh tướng pháp như vậy
Nhờ âm thanh hiện rõ
Pháp giới và Bồ-đề
Cả hai không thấy nhau.
Đàn ba-la-mật trọn
Trì giới cũng như thế.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bậc đạt được Nhẫn nhục
Phật Bồ-đề hiện rõ.
Đạt được hạnh Tinh tấn
Thiền định cũng như vậy.
Trí tuệ được thanh tịnh
Hiểu bày được Bồ-đề.
Đạt được các phương tiện
Đến bờ kia thần thông.
Không tựa, không chỗ nương
Dùng thanh nói Bồ-đề.
Ta nói pháp ba thừa
Các quả tên gọi khác
Tùy họ thích nghe gì
Mà giảng nói cho hiểu.
Chúng sinh đời năm trước
Tâm ý thường yếu hèn
Sợ sệt trí tuệ Phật
Chẳng hướng tới Bồ-đề
Thành tựu quả thứ tư
Gọi là A-la-hán,
Theo âm thanh giác ngộ
Đó gọi là Thanh văn.
Ta nêu tướng buộc, mở
Nhân duyên không giống nhau
Hiểu rõ các duyên ấy
Sẽ hiện thấy các pháp
Gọi là A-la-hán
Cũng gọi Bích-chi-phật
Thông đạt pháp Vô sinh
Đó gọi là Bồ-tát
Không Tam-muội, Vô tác
Vô tướng, không thật có
Từ cửa giải thoát này
Mà vào được Niết-bàn
Ở mé trước, giữa, sau
Không bao giờ mê đắm
Đã lìa khỏi nơi chốn
Đó gọi là vô vi.
A-nan ông nên biết
Văn-thù hỏi sâu xa
Hiểu được lời nhiệm mầu
Chẳng phân biệt các quả
Văn-thù trụ Nhất thừa
Chẳng phân biệt các pháp
Vì thế nên hỏi Phật

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Cho nên tướng các cõi
Ba đời đều bình đẳng
Vắng lặng, chẳng tánh tướng
Xa lìa mọi âm thanh
Chẳng phân biệt Bồ-đề
Được Văn-thù giáo hóa
Các Bồ-tát đến nhóm
Hai mươi hằng hà sa
Số ấy không giảm bớt.
Hôm nay đến chỗ ta
Muốn nghe hạnh Bồ-tát
Cũng muốn nghe ba thừa.
Các thứ tướng khác nhau
Văn-thù bậc không sợ
Vì trừ tâm nghi kia
Cho nên nay hỏi ta
Tướng thừa và tướng quả
Đó là uy thần Phật
Cũng là sức bản nguyện
Nhằm giúp chúng sinh khổ
Phân biệt nói ba thừa.
Văn-thù bậc không sợ
Tha thiết khuyến thỉnh ta
Cúi xin Đại Pháp Vương
Nói việc của Bồ-tát
Trăm ngàn ức vị trời
Cúng dường Phật, Thế Tôn
Đều đấm tướng các quả
Xin trừ tâm nghi này
Giờ bốn bộ chúng này
Tỳ-kheo thấy đến nhóm
Đấm âm thanh các quả
Không hiểu lời nhiệm mầu.
Nhằm dứt bỏ nghi ấy
Nay Văn-thù hỏi ta
Do những nhân duyên nào
Các Bồ-tát đến nhóm.

